

ת"פ 19469/11/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נגד א א

בית משפט השלום ברملת

ת"פ 14-11-19469 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נ' א
תיק חיצוני: 2534-97201-4-

בפני כב' השופטת רבקה גלט
המאשימה ע"י ב"כ עו"ד מאור לונדר
נגד הנאשם א א

ע"י ב"כ עו"ד ירון ברזיל

ההחלטה

ענייןיה של החלטה זו בטענת הנאשם כי אין להחיבו להשיב על האשמה.

האישומים

א. כתוב האישום מייחס לנאשם 2 עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ג-1977. נכתב כי המTELון והמתלוננת הנם בני זוג, אשר שכרו את שירותיה של עו"ד א, על מנת ליצגם בתביעה נגד הנאשם. א, היא גירושתו של הנאשם, מזה שנים.

על פי האישום הראשון, ביום 14.6.8, בשעות הערב, בבית, אימם הנאשם על עו"ד א בנסיבות המתלונן, כאמור, אני א'ין אותה, אני ERA לה, אני אשוף לה את המשרד, היא לא יודעת מה אני אעשה לה, היא לא יודעת עם מי היא נפללה, אני אנקנק אותה". נכתב כי בנסיבות אלה אימם הנאשם על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופה של עו"ד א, בכוכנה להפחידו.

על פי האישום השני, ביום 14.6.9, בשעה 8.30, כאשר המתלונת יצאתה מחניון הבית,פגש בה הנאשם ואימם בפניה על עו"ד א: "היא עוד תשמע ממני, היא התעסוקה עם הבן אדם הלא נכון, הבן שלי ישאר בלי אמא ואבא, אני אשוף בכלא, אני אלך להפוך לה את המשרד, היא עוד תראה מה זה להתעסק איתני". באותו יום, בשעה 12.00, אימם הנאשם על עורכת הדין בפני המתלונן, באמरתו: "אתה לא יודעת מה אני אעשה לה, אני ERA לה מה זה, אני א'ין אותה, אני אשוף עליה, אני ERA לה את הבן שלי יתום מאמא ומאבא". נכתב כי בנסיבות אלה אימם הנאשם על המתלוננים בפגיעה שלא כדין בגופה של עורכת הדין.

עמוד 1

ב. הנאשם כפר באישום, וטען כי לא היו איזומים מצדיו. כמו כן, הודיע כי הוא מבקש לחקור את עדי ה התביעה.

במועד ישיבת ההוכחות, לאחר שהתייצבו עדי ה התביעה, הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מסכים להגשת הוודעות העדים ואין מבקש לחקור אותם.

לאור הסכמת הנאשם הוגשו הוודעותיהם של שני המטלוננים, ת/2-1, וכן חקירת הנאשם תחת זהירה ת/3.

כמו כן, הוגש זכי"ד מיום 10.6.14, ת/4, בו מתועדת שיחת החוקרת שלומית בן ציון עם א, בה מסרה לאחרונה על קיומים של גורמי סיווע ומרכזי נפגעות אלימות. החוקרת שאלה את א מדוע העלתה חשש מפני הנאשם בהערכת מסוכנות שבוצעה, וא השיבה כי אכן היא סבורה שאין לנאשם מה להפסיד, הוא נראה נחמד, אך הוא מאד מסוכן, יכול לפגוע בה ובבנם המשותף, מאחר שלא צפה שהיא עלולה לפתחה בהליכים נגדו, בהקשר לעוקץ שביצע כלפי אחרים. א מסרה באותו שיחה כי כשהיא הנאשם בכלל, אימם לפגוע בעצמו.

לאחר הגשת הראיות, הודיע ב"כ ה התביעה כי סיים הבאת הראיות מטעמו.

טענת הנאשם

ג. בתום פרשת ה התביעה, העלה הנאשם את הטענה שאין לחייבו להסביר על האשמה, היהת שלא הובאו ראיות לכך שדבר האיזומים הגיע לידייעת א, שהוא יעד האיזום, אך אינה עדיה מטעם ה התביעה.

טען כי על פי החלטת למ' (רע"פ 2038/04 למ' נ' מד"י) (4.1.06), על מנת להרשיע נאשם בעבירה של איזומים שכונו כלפי אדם שלישי, יש להוכיח שאותו אדם שהאיזום הושמע כלפיו, קלט את האיזומים. בעניינו, כתוב האישום מייחס איזומים כלפי א, אשר לא נכח באף אחד מן האירועים, ולא הוכח כי האיזומים הגיעו לידייעת א.

ב"כ הנאשם אישר כי אכן נסח כתוב האישום באופן שונה, כך שהאיזום היה מייחס כלפי אחד מן המטלוננים, היה המצב שונה לחלוטין, שכן אז מדובר היה באיזומים על המטלוננים, בפגיעה באדם אחר, הוא א. ואולם, מאחר שכתוב האישום מייחס עבירות איזומים כלפי א אשר לא הוכח שנודע לה אוזותיהם, הרי יש לזכות את הנאשם מן האישומים, כבר עתה.

תשובה ה התביעה

ד. ב"כ ה התביעה השיב כי על פי ההחלטה לם, בהתקיים זיקת עניין בין המטלוננים לבין א, והיות שהיו מיוצגים על ידה, יש

לראות במערכת היחסים מכלול המגבש את העבירה. נטען כי מדובר באוימים כלפי המתלונים, בפגיעה בעורכת הדין שלהם, לפיכך יש לדחות את הטענה.

דין והכרעה

ה. הלכה היא כי על מנת לחיב את הנאשם להשב על האשמה, די לתביעה בכך שהוא או ראיות דלות וקלשות בלבד (ע"פ 405/80 מ"י נ' שדמי, פ"ד י' ל"ז(2) 757; קדמי, על סדר הדין בפלילים, 2009, חלק שני א' עמ' 1444). נקבע כי אין צורך בכך שה התביעה תראה כי הובאו ראיות לעניין כל אחד מפרטי האישום, אלא די בכך שהוא או ראיות ליסודות המרכזיים שלו (ע"פ 732/76 מ"י נ' כחלון, פ"ד י' ל"ב(1) 170). בשלב זה, גם אין בית המשפט בוחן את מהימנות הראיות שהוא או, ואינו בוחן אותן בבחן "הפניימי", כי אם בבחן "חיצוני" כמוות בלבד (בש"פ 825/98 מ"י נ' דחלה נ"ב(1) 625).

בע"פ 5105/02 ابو קישק נ' מ"י (21.10.02) נאמר:

נקבע בפסקה כי די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוונטי וכי הראיות אין מאבדות מערכן הלאורי גם אם בחומר שהוא או בפרש התביעה קיימות ראיות המצביעות או אף סותרות את הראיות הללו. ראו ע"פ 28/49 זרקה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ד 504, בע' 527-523; ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' שדמי, פ"ד לה(2) 757, בע' 760.

לאור ההלכה הפסקה, יש לברר האם עדשה התביעה להביא את הראיות המינימליות הנדרשות, על מנת לחיב את הנאשם להשב על האישום.

ו. עיון בראיות שהוגשו מעלה כי על פי ת/2, המתalon מסר בחקירהתו תיאור מדויק של דבריו האIOS המיחסים באישום הראשוני. המתalon מסר כי הוא ובת זוגו מיזכרים על ידי עו"ד א辯ת התביעה שהוגשה נגד הנאשם, ש"עказ" אותו, והוא מתעצבן בשל כך שא מסיעת להם נגדו, כשהיא גירושתו. עוד מסר המתalon כי כל הקשר שלו עם הנאשם נעשה באמצעותו. לדבריו, לאחר דבריו האIOS שנאמרו לבת זוגו, היה דיווחה לו על כך וכן דיווחה לא עצמה. בעקבות האמור, התקשרה אליו אישה כעוסה, ומסרה לו שתתלוון במשטרת.

על פי ת/1, המתalon נתנה מסרה בחקירהתה תיאור מדויק של האירוע נשוא אישום 2, תוך ציטוט דבריו האIOS שאמור הנאשם באזניה.

ה הנאשם עצמו, מסר בת/3 כי אכן "קיים" את גירושתו, ואני זוכר מה בדיק אמר, אך זכר שאמר "הלוואי והבן שלי יהיה יתום" וכעס מאד על גירושתו, כיון שגרמה לפגיעה בבת זוגו הנוכחית, נטלי. הנאשם נחקר ארוכות אודוטות כל מעשו בימים שקדמו לחקירה, ועליה כי המשטרה חיפשה אחריו הרבה, אך הוא לא מיהר להגיע לחקירה, חרב הודיעות שהושארו עבورو. כשנשאל על תוכן הדברים שאמר באזני המתלונים, טען שאמר שהלוואי שהבן ישאר יתום, "בקטע של

קללה". הנאשם שלל שאמר "אנקנק אותה", או שירוף לה את המשרד, אף אישר שאמר שיראה לה מה זה, והתכוון "בקטע המשפט לחולטין". כמו כן, אישר ש"קייל אותה חופשי", ואמր שאם היא רוצה להתעסק אתו, אז הוא יתעסק איתה, וכונתו הייתה בבית משפט.

לדעתו, מasad הראות שהעמידה הتبיעה, די בו על מנת לחיב את הנאשם להשב על האשמה, ואף הרבה למעלה מזה.

ז. ב"כ הנאשם טען כי לא הוכח שהאיהם של הנאשם, הגיעו לידיתה של אל, ועל כן לא הוכח האיהם. ואולם, טענה זו מושחתת על ההבנה לפיה היא המואימת שבכתב האישום, הבנה שאינה הכרחית כלל, למקרה עובדות האישום. ודוק, בנגד לטענה, כתב האישום אינו מיחס באופן חד משמעי איום על אל באמצעות המתلونנים, אלא נכתב בו במפורש, כי האיים המיחסים, הוא כלפי המתلونנים עצם. בעניין זה, די אם אפנה לשון סעיף 2 לאיום הראשון, שם נכתב: "במעשיו המתוארים לעיל איים הנאשם על המתлонן בפגיעה שלא כדי דין בוגפה של עורכת הדין". באותו אופן, נכתב בסעיף 3 לאיום השני: "במעשיו המתוארים לעיל איים הנאשם על המתлонנים בפגיעה שלא כדי בוגפה של עורכת הדין...".

אמת הדבר, נסח כתוב האישום הוא עמוס מעט, שכן בתחילת האישום מיוחסת העבירה כאיים "על עורכת הדין" ולאחר מכן נכתב באופן שונה מן האמור, כי "איים הנאשם על המתلونנים, בפגיעה שלא כדי דין בעורכת הדין", אך עמיות מסויימת זו אינה מספקת בעיני, על מנת לפרט את הנאשם מלאה השיב על האיים.

ח. ב"כ הנאשם לא טען בדבר הצורך בקיומה של זיקת עניין בין המתلونנים שומעי האיים, לבין א, שהוא מושא האיים, אך מעבר לצורך, אין מספר הערות בעניין זה.

ראשית, יש להבהיר כי על פי החלטתם בוטלה הדרישה לקיומה של זיקת עניין בין המאים שקהלת את האיים, לבין מושא האיים, זאת מאחר שהמבחן הוא תלוי הנסיבות. בהקשר זה, נאמר שם:

במקרים רבים, מי שקהלת את האמרה המאיימת יהיה בעצמו מאיים אף על פי שתוכנה של האמרה הופנה כלפי אחר. במקרים אלה אין הכרח כMOVON בקליה של האיים אצל الآخر לצורך גיבושה של עבירות איים מושלמת...

לפיכך כדי שתתגבעש עבירת איים מושלמת, נדרש כי האיים יקהלת על ידי המאים עצמו. כל עוד לא נקהלת האיים - בין שירות ובין בעקביפין - לא הושלמה העבירה, ובנסיבות המתאימות תעמוד לפניינו עבירת הניסיון לאיים בלבד. יודגש כי ניתוחנו זה רלוונטי אך ורק במקרים שבהם מי שקהלת את האמרה באופן ישיר אינו יכול להיחשב בעצמו למאים, וכבר עמדנו בפסקאות 13-17 לעיל על כך שמי שקהלת את האיים יכול להיות בגין מאיים אף אם תוכן האיים לא הופנה כלפי גופו, חירותו, נכסיו, שמו הטוב או פרנסתו שלו עצמו...

...ניתן לסכם ולקבוע כי לשיטתנו היסוד העובדתי של עבירת האיים כולל דבר או התנהגות שיש בהם אים בMOVEDO האובייקטיבי, הנבדקים בנסיבות הסובייקטיביות של המאים.

האים צריך להיקלט אצל המאימים. בכך לכאורה מוצמצמת פרשנותנו את תחולתה של העבירה בשל דרישת יסוד הקליטה, אך מרחיביה היא (ככל שניתן להשתמש בתוויות כולניות אלה) באשר לאפשרות שהמאימים הוא גם מי שתוקן האיים אינו מוסב כנגדו אלא כנגד אחר שאינו יכולת האיים זיקה אליו. כפי שIOSBR בהמשך, ביסוד הנפשי של העבירה נכללת הלקת הצפויות. מטעם זה ניתן לקבוע כי גם אם המאימים לא התכוון להפחיד או להקניט את קולט האיים, אלא אדם אחר, הרוי די בכך שהמאימים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיים כדי שתתבצע בכך עבירות איומיים מושלמת.

והדברים יפים לעניינו.

שנייה, מעבר לדרוש הוכח בעניינו כי בעניין דין התקיימה זיקת עניין, בין שומעי האיים לבין מושאם, שהרי המתלוון העיד כי א מייצגת אותו, וכל הקשר שלו עם הנאשם נעשה באמצעותה, מה שמוסיכת קיומם של קשר וזיקה בין המתלוונים לבינה, כך שהאים שנאמר כלפייהם, יהיה בו כדי ליצור אצל פחד או הקנטה, כדרישת סעיף 192 לחוק העונשין.

שלישית, גם אילו קבעתי, כתענת הנאשם, כי נוסח האישום מחייב את ההבנה לפיה מיוחס איום על א באמצעות המתלוונים, דעתך היא שהtaboo עמדת ברף ההוכחה המינימלי הנדרש להוכחת האישום, הייתה שהובאו ראיות לפיהן המתלוונת טרחה לבדוק את הדבר האיים, עוד לפני הוגש התלוונה במשפטה (ת/2 ש' 24-23). בנוסף, הוכח כי דבר האיים הגיע לידייעת א, באמצעות החוקרת בן ציון, שעדכנה אותה ואף ראתה לנכון להציג התערבות גורמי טיפול. בכך, הוכח ברף הוכחה מספק, כי האיים הגיעו לידייעת א.

סיכום

ט. בין אם מיוחסות לנאשם עבירות של איומים על המתלוונים בפגיעה בעורכת דין, ובין אם מיוחסת לו עבירה של איומים כלפי עורכת הדין, באמצעותם, בכל מקרה התביעה הביאה ראיות שדי בהן על מנת לחיבר את הנאשם להшиб על האשמה.

לפיך אני>Dochha את הטענה.

במועד הקרוב, תישמע פרשת ההגנה.

המציאות תשליך את ההחלטה **לב"כ הצדדים**.

